

dagssamlingen uden en forudgaaende Gudstjeneste. Ved den Gudstjeneste, der blev afholdt i Aar, talte Pastor Ifversen. Der er noget af et Tidens Tegn, noget ligefrem symbolsk i, at denne Mand, som er traadt op mod Lovene, mod Kongens Befaling til Gene for Borgerne, som kun blev frikendt med den meget uklare Motivering, at han i Grunden ikke rigtig vidste, hvad han gjorde, skal møde her som officiel Indleder af den danske Rigsdags Forhandlinger. Der er noget symbolsk deri, at denne Mand tillader sig i den Tale, som forøvrigt ellers var ret uskyldig, at fremsætte en Kritik af Københavns Kommunalbestyrelse. Jeg vil gerne paatale det her, fordi jeg finder det ganske usømmeligt, at en Mand optræder paa den Maade ved Rigsdagens Aabning og tillader sig en saadan Kritik. Han ankede over, at Københavns Kommunalbestyrelse havde indviet sit ny Raadhus, uden at der lød et Guds Ord, uden Præstens Medvirken. Jeg vil nok spørge, ere vi nu komne saa langt ned i vore Dage, at man i hvert Fald i Kommunerne ikke kan holde det borgerlige og det religiøse ude fra hinanden? Det er galt nok, at den bekendelsesløse Rigsdags Forhandlinger, denne Rigsdag, hvori der kan sidde Kristne og Fritænkere, Jøder og Hedninger, skal aabnes med en Gudstjeneste; og jeg spørger Ministeriet, om det ikke snart finder Tiden moden til at afskaffe denne gamle, forældede Skik. Ministeriet har forelagt et Lovforslag om borgerligt Ægteskab, det er ganske vist udeblevet i Aar, det er i alt Fald ikke kommet endnu. Jeg kan maaske benytte Lejligheden til at spørge om, hvorfor det ikke er kommet, om det er Meningen, at det slet ikke skal fremsættes. I dette Forslag, der i alt Fald i Fjor var paa Ministeriets Program, søgte man at adskille det borgerlige fra det kirkelige. Var der noget Sted, hvor dette skulde finde Sted, maatte det være ved Rigsdagens Aabning; men i hvert Fald i Kommunerne maa vi have Lov til at foretage saadanne Sondringer. Lad de religiøse dyrke Gud, som det stemmer med deres Samvittighed, og som de bedst kunne; men derom kunne baade religiøse og ikke religiøse være enige, at det er Maalet, at der ikke sker en daarlig Sammenblanding af disse to Ting. Jeg vil tillade mig her,

da det ikke var tilladt ved Gudstjenesten, at stemple det som ganske usømmeligt, at en Præst, naar han faar en saadan Opgave, tillader sig at fremsætte en saadan Kritik af en Adfærd, som sikkert stemmer med, hvad alle frisindede Mennesker i vort Folk, baade religiøse og ikke religiøse, føle er rigtigt.

Der er et andet Vidnesbyrd om, hvordan det nuværende Ministerium føler sig som magtesløse Magthavere, thi det ere de i Virkeligheden; de ere magtesløse der, hvor det gælder, nemlig overfor deres gamle Principper, gamle Programmer, i Militærspørgsmaalet, med Hensyn til den kommunale Valgretsreform, Retsreformen og overfor Ægteskabsloven, paa disse Punkter strander deres Magt paa Landstingets Modstand. Der have de vist, at de ikke have Lyst til at gaa paa. Men saa føle de, og det gælder særlig et enkelt Medlem af Ministeriet, til Gengæld en Trang til at vise Magtudfoldelse paa Omraader, hvor de foreløbig kunne tillade sig det. Jeg vilde ønske, at de fulgte den Trang til at vise deres Magt der, hvor det vilde være rigtigt, nemlig overfor Landstinget, hvor der er Trang dertil, nemlig overfor Landstingets Modstand mod en Del af Venstres Reformer, og at de saa viste deres Magt lidt mindre paa andre Omraader. Jeg vil i denne Forbindelse nævne den Kommission, som Ministeren har nedsat angaaende Straffelovens Revision. Jeg tillod mig tidligere at spørge om, hvorvidt Ministeren vilde skride til en saadan Revision, og der blev svaret ja dertil. For saa vidt har jeg nu faaet opfyldt mit Ønske, men jeg kunde næsten ønske, at jeg ikke havde faaet det opfyldt, naar det skulde opfyldes paa den Maade som sket. Man maatte hellere lade være med at faa en Kommission nedsat til Straffelovens Revision, thi en saadan som den af Ministeren nedsatte vil efter min og manges Mening være næsten værre end ingen. Den vil kun berede en virkelig moderne og tidssvarende Revision Vanskeligheder. Jeg har her Navnene paa Kommissionens Medlemmer. Jeg skal ikke trætte med at oplæse dem. Der findes blandt dem en Række ansete Højremænd og en Række ikke just for Frisind ansete Landstingsmænd, men man vil forgæves